

Ægtefællens og Børnenes Indkomster efter Skifterettens Skøn ikke overstiger, hvad der udkræves til Ægtefællens eller umyndige Børns rimelige Underhold. Endelig er efter § 11 enhver Arving berettiget til at begære sin Lod i Boet udskiftet, saafremt han kan godtgøre særlige Misbrug af Raadigheden. § 12 bestemmer, som jeg nævnte før, i Modsætning til Kommissionsudkastet, at en Arvings Udarvinger eller Kreditorer ikke har Ret til at forlange Boet skiftet.

Vi kommer saa til Kapitel II. § 14 bestemmer, at hvis en Ægtefælle ikke efterlader sig Livsarvinger, arver den længstlevende Ægtefælle Halvdelen af afdødes Formue, saafremt der efter den afdøde findes Fader, Moder, Søsken- eller Søsken-afkom, ellers arver den længstlevende hele Formuen, dog saaledes, at denne Arvet ved testamentarisk Bestemmelse kan indskrænkes indtil $\frac{1}{3}$ af Formuen. Men hvis en Ægtefælle ikke efterlader sig Livsarvinger, men disse nære Slægtninge, som er nævnt, kan den længstlevende Ægtefælle i Stedet for at tage Arv efter Reglerne i § 14 kræve, at Reglerne i §§ 16—20 bringes i Anvendelse, det vil sige Regler, som paa det allernærmeste svarer til Reglerne om uskiftet Bo — det er altsaa noget nyt, som er indført. Den paagældende overtager i saa Fald hele Fællesboet og udøver i levende Live en Ejers Raadighed over det. Ved Skifte efter den længstlevende Ægtefælles Død tilfalder Halvdelen af Fællesboet den først afdøde Ægtefælles i § 17 nævnte Arvinger, saaledes at Arven deles efter Arveforholdet paa det Tidspunkt, den sidste af Ægtefællerne dør.

Af Hensyn til den langvarige Diskussion, der netop om de Spørgsmaal, som er omhandlet her i Kapitel II. — altsaa om den efterlevende Ægtefælles Stilling, naar der ikke er Livsarvinger —, har været under hele Behandlingen af Ægteskabslovgivningen, lige fra 1918, til det sidste Lovforslag for nylig blev vedtaget, maa jeg maaske med et Par Ord nærmere begrunde, hvordan man er naaet til de Regler, der nu foreslaas her. Efter den gældende Ret er der ikke Mulighed for at hense i uskiftet Bo med den afdøde Ægtefælles Udarvinger, idet Reglerne i Arveforordningen af 1845 alene hjemler Hensiden i uskiftet Bo med Livsarvinger; men da Udarvingerne jo ikke har Tvangsarveret efter dansk Ret, kan Ægtefællerne for Øjeblikket ved gensidigt Testamente træffe en Ordning, der mere eller mindre efterligner den Ordning, der findes for de Ægtefæller,

som har Livsarvinger, med Hensyn til at hense i uskiftet Bo. Imidlertid er der gentagne Gange fra forskellige Sider rejst Krav om, at der skulde gives den efterlevende Ægtefælle en lovsikret Ret til at hense i uskiftet Bo ogsaa med den afdøde Ægtefælles Udarvinger. I det oprindelige Udkast fra Familieretskommissionen af 1918, i den Del, der vedrører Forslaget om Ægteskabets Retsvirkninger, blev der i § 99 foreslaaet følgende Regel: „Efterlader en Ægtefælle sig ikke Livsarvinger, arver den længstlevende Ægtefælle Halvdelen af afdødes Formue, saafremt der efter den afdøde findes Fader, Moder, Søsken- eller Søsken-afkom, men ellers hele Formuen.“ Men under Behandlingen i Folketinget i Samlingen 1919—20 fik Bestemmelsen følgende Affattelse: „Efterlader en af Ægtefællerne sig ikke Livsarvinger, arver den længstlevende Ægtefælle afdødes Formue. Hvis den længstlevende ikke indgaar nyt Ægteskab og ikke træffer anden testamentarisk Bestemmelse, deles ved hans Død den hele efterladte Formue med Halvdelen til hver Ægtefælles Arvinger“ o. s. v. Det var altsaa en meget vidtgaaende Regel, hvorefter den længstlevende Ægtefælles Arvet udvides paa den først afdødes Udarvings Bekostning. Der har saa derefter været forskellige Forslag fremme, som i hvert Fald de ærede Medlemmer, der har været Medlemmer af Udvalg angaaende Ægteskabslovene, vil vide. I Kommissionsudkastet af 1923 genoptog man det gamle Forslag fra 1918. Under Behandlingen af den tidligere Regerings Forslag i 1923 blev Kredsen af de af den først afdødes Slægtninge, der skulde arve, indskrænket, nemlig ved Forhandlingerne her i Landstinget begrænset til „Fader, Moder eller Søsken“, og i det Regeringsforslag, jeg fremsatte i Efteraaret, indskrænkedes den yderligere til „Fader eller Moder“. Intet af disse Forslag er dog tilfredsstillende, men man lod Forhandlingerne om dette Forhold gaa ud under Hensyn til, at man vidste, at dette Kommissionsudkast snart vilde foreligge.

Det foreliggende Forslag gaar altsaa en noget anden Vej. I Lighed med Familieretskommissionens Udkast slutter det sig i Grundtanken til Folketingets Standpunkt fra Samlingen 1919—20, ogsaa fordi de gensidige Testamenter, der jo spiller en ret stor Rolle i dansk Ret, men som Kommissionsudkastet delvis vilde overflødig gøre og eventuelt supplere, i de fleste Tilfælde netop giver Udtryk for et Ønske om at hidføre en Ordning som den, der nu positivt foreslaas